

img1

LIETUVOS AUKŠČIAUSIASIS TEISMAS

NUTARTIS LIETUVOS RESPUBLIKOS VARDU

2022 m. balandžio 20 d.
Vilnius

Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegija, susidedanti iš teisėjų Danguolės Bublienės, Algirdo Taminsko (pranešėjas) ir Dalios Vasarienės (kolegijos pirmininkė),

teismo posėdyje kasacine rašytinio proceso tvarka išnagrinėjo civilinę bylą pagal atsakovo E. P. (E. P.) kasacinį skundą dėl Vilniaus apygardos teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2021 m. birželio 15 d. sprendimo peržiūrėjimo civilinėje byloje pagal ieškovės akcinės draudimo bendrovės „Compensa Vienna Insurance Group“ ieškinį atsakovui E. P. dėl žalos atlyginimo regresio tvarka.

Teisėjų kolegija

nustatė:

I. Ginčo esmė

1. Kasacinėje byloje sprendžiama dėl teisės normų, reglamentuojančių draudimo išmokos išreikalavimą regresio tvarka iš atsakingo už žalos padarymą asmens, kuris vairavo neturėdamas teisės vairuoti transporto priemonę Lietuvos Respublikoje, aiškinimo ir taikymo.
2. Ieškovė prašė teismo priteisti iš atsakovo 20 458,46 Eur draudimo išmoką regresio tvarka, 5 proc. dydžio metines procesines palūkanas nuo bylos iškėlimo teisme dienos iki teismo sprendimo visiško įvykdymo dienos, bylinėjimosi išlaidų atlyginimą. Ji nurodė, kad atsakovas buvo pripažintas kaltu dėl eismo įvykio, kai 2019 m. sausio 1 d. Vilniuje, vairuodamas automobilį „Audi“, atsitrenkė į tris stovinčius automobilius ir juos sugadino. Atsakovas neturėjo teisės vairuoti transporto priemonę, be to, policijos pažymoje nurodyta, kad jis buvo neblaivus. Ieškovė ir atsakovas buvo sudarę įprastinę transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutartį, pagal kurią buvo apdrausta automobilio „Audi“ valdytojo civilinė atsakomybė. Todėl ieškovei kilo pareiga atlyginti eismo įvykio metu padarytą žalą. Ieškovė sumokėjo 20 458,46 Eur draudimo išmoką ir įgijo teisę reikalauti šios išmokos grąžinimo iš atsakingo už žalos padarymą asmens – atsakovo.

II. Pirmosios ir apeliacinės instancijos teismų procesinių sprendimų esmė

3. Vilniaus miesto apylinkės teismas 2021 m. kovo 22 d. sprendimu ieškinį atmetė.
4. Teismas nustatė, kad 2019 m. sausio 3 d. atsakovas buvo nubaustas administracine tvarka pagal Lietuvos Respublikos administracinių nusižengimų kodekso 417 straipsnio 8 dalį už Kelių eismo taisyklių pažeidimus. Protokole nurodyta, kad atsakovas, 2019 m. sausio 1 d. vairuodamas automobilį „Audi“, nepasirinko saugaus greičio, neatsižvelgė į važiavimo, meteorologines sąlygas, todėl, nesuvaldęs transporto priemonės, atsitrenkė į stovinčius automobilius. Kadangi atsakovas su ieškove 2018 m. vasario 28 d. buvo sudaręs įprastinę transporto priemonės valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutartį, ieškovė atlygino eismo įvykio metu padarytą žalą, sumokėdama 20 458,46 Eur draudimo išmoką. Regresinį reikalavimą ieškovė grindžia Lietuvos Respublikos transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo įstatymo (toliau – TPVCPDĮ) 22 straipsnio 1 dalies 1, 3 punktuose nustatytais pagrindais.
5. Teismas konstatavo, kad bylos duomenys nepatvirtina ieškovės teiginio, jog atsakovas vairavo automobilį būdamas neblaivus.
6. Teismas vadovavosi kasacinio teismo TPVCPDĮ 22 straipsnio 1 dalies 3 punkto aiškinimais 2015 m. lapkričio 20 d. nutartyje civilinėje byloje [Nr. e3K-3-601-686/2015](#), Lietuvos Respublikos saugaus eismo automobilių keliais įstatymo (toliau – Saugaus eismo įstatymas) 13 straipsnio 5 dalimi, Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministro 2008 m. rugšėjo 10 d. įsakymu Nr. 1V-328 patvirtintų Motorinių transporto priemonių vairuotojo pažymėjimų išdavimo taisyklių (toliau – ir Vairuotojo pažymėjimų išdavimo taisyklės) 2 punktu.
7. Teismas nustatė, kad atsakovas turi Turkijos Respublikoje išduotą vairuotojo pažymėjimą, atsakovo nuolatinė gyvenamoji vieta yra Lietuvos Respublikoje, nes jis nuo 2017 m. rugpjūčio 8 d. turi leidimą laikinai gyventi Lietuvos Respublikoje, šis leidimas paskutinį kartą buvo pratęstas

2020 m. rugpjūčio 10 d. iki 2021 m. spalio 15 d., nuo 2017 m. rugsėjo 1 d. atsakovas deklaravo savo gyvenamąją vietą Vilniuje (ir Vilniaus r. sav.). Teismas pažymėjo, kad atsakovas teismo posėdžio metu neįrodinėjo, jog Lietuvos Respublikoje gyvena mažiau kaip 185 dienas per kalendorinius metus.

8. Nurodęs, kad tais atvejais, kai užsienio pilietis, gyvenantis ir dirbantis Lietuvos Respublikoje, t. y. nuolatinis Lietuvos Respublikos gyventojas, išskyrus asmenis, turinčius Europos Sąjungos valstybėse narėse ir Europos laisvosios prekybos asociacijos šalyse išduotus galiojančius vairuotojo pažymėjimus, nori vairuoti transporto priemones Lietuvos Respublikoje, turi užsienio valstybėje išduotą vairuotojo pažymėjimą Lietuvos Respublikos įstatymų nustatyta tvarka legalizuoti, teismas konstatavo, jog Turkijos Respublikoje atsakovui išduotas vairuotojo pažymėjimas šiuo atveju nėra pripažįstamas galiojančiu Lietuvos Respublikoje.
9. Atsižvelgdamas į tai, kad atsakovas administracine tvarka nebuvo nubaustas nei už transporto priemonės vairavimą neturint teisės jos vairuoti, nei už galiojančio vairuotojo pažymėjimo nepateikimą, teismas nusprendė, kad teisę (teisėtą pagrindą) vairuoti transporto priemonę eismo įvykio metu atsakovas turėjo, taigi nėra pagrindo jam taikyti civilinę atsakomybę.
10. Teismas padarė išvadą, kad ieškovė nepagrįstai teisę vairuoti transporto priemones prilygina šią teisę patvirtinančio dokumento – Lietuvos Respublikoje galiojančio vairuotojo pažymėjimo – turėjimui. Atsakovo vairavimo stažas – nuo 2013 m. rugsėjo 26 d., kai jis įgijo teisę vairuoti, ši teisė nebuvo atimta ar kitaip apribota, todėl nagrinėjamu atveju susiklostę teisiniai santykiai, teismo vertinimu, nepatenka į TPVCPDĮ 22 straipsnio 1 dalies 3 punkto reguliavimo sritį, todėl ieškovės reikalavimas nepagrįstas.
11. Teismas pažymėjo, kad ieškovė neįrodė ir kitos civilinei atsakomybei taikyti būtinos sąlygos – priežastinio ryšio. Vien tai, kad eismo įvykio metu atsakovas nebuvo pasikeitęs vairuotojo pažymėjimo į Lietuvos Respublikoje galiojantį (neturėjo naujo pavyzdžio vairuotojo pažymėjimo), teismo vertinimu, nėra susiję su eismo įvykiu ir kilusia žala. Galiojančio vairuotojo pažymėjimo neturėjimas nesumazina turimo vairuotojo stažo ir kvalifikacijos.
12. Vilniaus apygardos teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegija, išnagrinėjusi ieškovės apeliacinį skundą, 2021 m. birželio 15 d. sprendimu Vilniaus miesto apylinkės teismo 2021 m. kovo 22 d. sprendimą panaikino ir priėmė naują sprendimą – ieškinį patenkino, perskirstė bylinėjimosi išlaidas.
13. Kolegija, vadovaudamasi Saugaus eismo įstatymo 2 straipsnio 92 punktu, 22 straipsnio 1 dalimi, 10 straipsnio 5 dalies 5 punktu, konstatavo, kad teisė Lietuvos Respublikoje vairuoti motorinę transporto priemonę suteikiama asmenims, be kita ko, turintiems nustatyta tvarka išduotą vairuotojo pažymėjimą.
14. Vadovaudamasi Vairuotojo pažymėjimų išdavimo taisyklių 2.4, 40 punktų nuostatomis, atsižvelgdama į byloje nustatytas aplinkybes, kad atsakovas Lietuvos Respublikoje gyvena nuo 2017 m. rugsėjo 1 d. (2017 m. rugpjūčio 10 d. jam buvo išduotas leidimas laikinai gyventi Lietuvos Respublikoje iki 2018 m. rugpjūčio 11 d., 2018 m. rugpjūčio 22 d. išduotas leidimas laikinai gyventi Lietuvos Respublikoje iki 2019 m. rugpjūčio 11 d., 2019 m. rugpjūčio 10 d. išduotas leidimas laikinai gyventi Lietuvos Respublikoje iki 2020 m. rugpjūčio 10 d., 2020 m. rugpjūčio 10 d. išduotas leidimas laikinai gyventi Lietuvos Respublikoje iki 2021 m. spalio 15 d.), atsakovo gyvenamoji vieta deklaruota Lietuvos Respublikoje (nuo 2017 m. rugsėjo 1 d. iki 2017 m. spalio 11 d. adresu: (duomenys neskelbtini); nuo 2018 m. kovo 20 d. iki 2018 m. liepos 1 d. adresu: (duomenys neskelbtini), nuo 2018 m. rugsėjo 11 d. iki 2019 m. gruodžio 31 d. adresu: (duomenys neskelbtini), nuo 2020 m. birželio 22 d. adresu (duomenys neskelbtini), duomenų apie atsakovo išvykimą (išvykimus) iš Lietuvos Respublikos po 2017 m. rugsėjo 1 d., išvykimo (išvykimų) trukmę ir priežastis nepateikta, kolegija padarė išvadą, kad eismo įvykio metu atsakovo nuolatinė gyvenamoji vieta buvo Lietuvos Respublikoje.
15. Atsakovo vairuotojo pažymėjimas išduotas Turkijos Respublikoje, t. y. ne Europos Sąjungai (toliau – ir ES) ar Europos ekonominei erdvei (toliau – ir EEE) priklausančioje valstybėje, byloje nėra duomenų, kad atsakovo vairuotojo pažymėjime nurodytos motorinių transporto priemonių kategorijos buvo įgytos ES ar EEE valstybėje, taip pat atsakovo vairuotojo pažymėjimas nėra išduotas valstybės, keičiančios Lietuvos Respublikos vairuotojo pažymėjimus abipusio susitarimo sąlygomis ir kitais tarptautinėse sutartyse ar ES teisės aktuose nustatytais atvejais. Todėl, kolegijos vertinimu, atsakovas, norėdamas įgyti teisę Lietuvos Respublikoje vairuoti transporto priemonę, turi teisės aktų nustatyta tvarka išlaikyti vairavimo egzaminą ir pakeisti Turkijos Respublikoje išduotą vairuotojo pažymėjimą į Lietuvos Respublikos vairuotojo pažymėjimą. Duomenų apie šių procedūrų įvykdymą atsakovas nepateikė. Asmenys (užsieniečiai), turintys trečiųjų šalių išduotą vairuotojo pažymėjimą, Lietuvos Respublikoje transporto priemonių vairuoti negali, kai nustatoma, kad jie Lietuvos Respublikoje gyvena daugiau kaip 185 dienas per metus; po šio termino asmuo (užsienietis), turintis ne ES ar EEE šalyje išduotą pažymėjimą ir vairuojantis transporto priemonę bei ketinantis ir toliau vairuoti transporto priemones Lietuvos Respublikos teritorijoje, privalo šį pažymėjimą pasikeisti į Lietuvos Respublikos vairuotojo pažymėjimą (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2019 m. vasario 12 d. nutartis administracinio nusižengimo byloje Nr. 2AT-2/2019).
16. Kolegija konstatavo, kad ieškovė turi teisę reikalauti, kad atsakovas grąžintų dėl eismo įvykio metu padarytos žalos išmokėtas sumas, nes atsakovas padarė žalą vairuodamas transporto priemonę, nors neturėjo tokios teisės.

III. Kasacinio skundo ir atsiliepimo į jį teisiniai argumentai

17. Kasaciniu skundu atsakovas prašo panaikinti Vilniaus apygardos teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2021 m. birželio 15 d. sprendimą ir palikti galioti Vilniaus miesto apylinkės teismo 2021 m. kovo 22 d. sprendimą. Kasacinis skundas grindžiamas šiais argumentais:
  - 17.1. Teismai, siųsdami visus dokumentus apeliacijos procese (apeliacinį skundą, pranešimą dėl atsiliepimo į apeliacinį skundą, lydraštį dėl bylos persiuntimo apeliacinės instancijos teismui ir apeliacinės instancijos teismo sprendimą) vien atsakovo atstovui advokato padėjėjui Vaidui Poplovuchinui, nukrypo nuo Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2019 m. lapkričio 21 d. nutartyje civilinėje byloje [Nr. e3K-3-351-695/2019](#) suformuluotos teisės taikymo ir aiškinimo taisyklės, kad apeliacinio skundo bei kitų procesinių dokumentų apeliaciniame procese siuntimas tik šalies atstovui advokato padėjėjui, kuris neturi teisės atstovauti (ir neinformuojant pačios šalies), leidžia spręsti, kad apeliacinės instancijos teisme civilinė byla buvo išnagrinėta neinformavus šalies apie vykstantį procesą bei nesuteikus šaliai procesinės galimybės pasisakyti, o tai yra imperatyvios Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekso (toliau – ir [CPK](#)) 317 straipsnio 1 dalyje įtvirtintos teisės normos pažeidimas. Atsakovo atstovas advokato padėjėjas V. Poplovuchinas apie teisme priimtą apeliacinį skundą, pareigą pateikti atsiliepimą į jį, taip pat apie bylos persiuntimą apeliacinės instancijos teismui ir šio teismo sprendimą atsakovo

neinformavo. Be to, atsakovas teismui pateiktame atsiliepime į ieškinį nebuvo nurodęs, kad byla bus vedama per advokato padėjėją. Buvo pažeista atsakovo teisė į teisingą teismo procesą.

17.2. Apeliacinės instancijos teismas, padaręs išvadą, kad atsakovas eismo įvykio metu neturėjo teisės vairuoti transporto priemonę, pažeidė teisę vairuoti transporto priemones bei fizinio asmens nuolatinę gyvenamąją vietą reglamentuojančius teisės aktus – Saugaus eismo įstatymo 13 straipsnio 9 dalį, Vairuotojo pažymėjimų išdavimo taisyklių 2.4, 40 punktus, Lietuvos Respublikos civilinio kodekso (toliau – CK) 2.12 straipsnio 1 dalį. Pagal šiose normose įtvirtintą reguliavimą Lietuvos Respublikos universitete studijuojantis ir užsienio valstybėje vairuotojo pažymėjimą įgijęs asmuo nėra laikomas nuolatiniu Lietuvos Respublikos gyventoju teisės vairuoti transporto priemones prasme. Taigi tokiam asmeniui nebūtina išlaikyti vairuotojo egzamino ir pasikeisti kitoje valstybėje išduoto vairuotojo pažymėjimo, nes užsienio valstybėje išduotas vairuotojo pažymėjimas galioja Lietuvos Respublikoje. Atsakovas į Lietuvos Respubliką atvyko studijuoti ir eismo įvykio metu buvo Vilniaus Gedimino technikos universiteto (VGТУ) studentas. Dėl šios nutarties 17.1 punkte nurodytų procesinių pažeidimų atsakovo teisė išdėstyti argumentus atsiliepime į ieškovės apeliacinį skundą buvo iš esmės suvaržyta. Bylos duomenys patvirtina, kad atsakovui buvo išduoti leidimai laikinai gyventi Lietuvos Respublikoje. Gyvenamosios vietos deklaravimas yra privaloma ir būtina sąlyga užsieniečiui, ketinančiam studijų tikslais gauti leidimą laikinai gyventi Lietuvos Respublikoje (Lietuvos Respublikos įstatymo dėl užsieniečių teisinės padėties 2 straipsnio 14 dalis, 26 straipsnis, 46 straipsnio 1 dalies 1 punktas). Vien gyvenamosios vietos deklaravimo fakto Lietuvos Respublikoje nepakanka nuolatinei gyvenamajai vietai konstatuoti. Kiekvienu atveju individualiai, vertindamas byloje surinktus įrodymus, teismas turi nustatyti, ar asmuo konkrečioje valstybėje yra laikinai, reziduoją, ar ten kuria savo interesų centrą (pvz., Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2016 m. spalio 20 d. nutartis civilinėje byloje [Nr. e3K-3-426-969/2016](#)). Atsakovas yra Turkijos Respublikos pilietis, jam vairuotojo pažymėjimas buvo išduotas Turkijos Respublikoje, taigi jis turėjo kvalifikaciją naudoti transporto priemonę (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2015 m. lapkričio 20 d. nutartis civilinėje byloje [Nr. e3K-3-601-686/2015](#)), o į Lietuvos Respubliką jis atvyko studijų tikslais, taigi jis nelaikytinas nuolatiniu Lietuvos Respublikos gyventoju, neprivalėjo laikyti vairavimo egzamino ir pakeisti vairuotojo pažymėjimo. Pirmiau nurodytų teisės normų pažeidimas suponavo nepagrįstą TPVCAPDĮ 22 straipsnio 1 dalies 3 punkto taikymą.

18. Ieškovė atsiliepimu į atsakovo kasacinį skundą prašo jį atmesti, skundžiamą nutartį palikti nepakeistą. Atsiliepime nurodomi šie argumentai:

18.1. Lietuvos Aukščiausiojo Teismo civilinėje byloje [Nr. e3K-3-351-695/2019](#) pateikti išaiškinimai netaikytini, nes nesutampa bylų faktinės aplinkybės. Teisinių paslaugų sutartis atsakovo buvo sudaryta su advokate Vaida Gulbiniene ir advokato padėjėju V. Poplovichinu, taigi teisinės paslaugas byloje teikė ne tik advokato padėjėjas, bet ir advokatė, kuri turėjo teisę atstovauti atsakovui ir apeliacinės instancijos teisme. Nėra duomenų, kad sutartis buvo nutraukta ar pasibaigė. Be to, nėra duomenų, kurie patvirtintų, kad advokato padėjėjas atsakovui ir (ar) advokatei neperdavė procesinių dokumentų. Atsakovas nesikreipė dėl vykdomojo rašto išdavimo, taigi, tikėtina, žinojo apie ieškovės pateiktą apeliacinį skundą ir sąmoningai elgėsi pasyviai.

18.2. Nuolatinė Lietuvos Respublikos gyventojų sąvoka yra aptarta vieninteliame norminiame teisės akte – Lietuvos Respublikos gyventojų pajamų mokesčio įstatyme (j o 4 straipsnyje). Fizinis asmuo pripažįstamas turinčiu nuolatinę gyvenamąją vietą Lietuvos Respublikoje, jeigu jis Lietuvos Respublikoje savo valia įkuria ir išlaiko savo vienintelę arba pagrindinę gyvenamąją vietą, ketindamas čia įkurti ir išlaikyti savo asmeninių, socialinių ir ekonominių interesų centrą. Šis ketinimas gali būti išreikštas, be kita ko, asmeniui faktiškai būnant Lietuvos Respublikoje, taip pat nustačius asmeninius ar verslo ryšius tarp jo ir Lietuvos Respublikos asmenų arba remiantis kitais kriterijais, teigtina, kad loginė ir lingvistinė šių požymių analizė neduoda pagrindo juos sieti išimtinai su kokia nors leidimų sistema (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2018 m. spalio 11 d. nutartis administracinio nusižengimo byloje [Nr. 2AT-46-1073/2018](#)). Faktas, kad atsakovui išduoti leidimai laikinai gyventi Lietuvos Respublikoje, nereiškia, jog jis nelaikytinas nuolatiniu gyventoju. Atsakovas eismo įvykio metu turėjo darbo santykius, į Lietuvos Respublikos gyventojų registrą jis įtrauktas nuo 2017 m. gruodžio 1 d., jam išduotas leidimas gyventi nuolatos (be pertraukų) buvo atnaujinamas, gyvenamąją vietą atsakovas visą laikotarpį buvo deklaravęs Lietuvos Respublikoje, čia turėjo registruotino turto – transporto priemonę, nuo 2018 m. vasario 28 d. pas ieškovę draudė transporto priemonės valdytojo civilinę atsakomybę. Taigi įvykio metu atsakovas Lietuvos Respublikoje turėjo darbo, ekonominių ryšių, o duomenų, patvirtinančių atvykimo tikslą studijuoti, nepateikta. Be to, po eismo įvykio atsakovas išlaikė vairavimo teorijos egzaminą.

18.3. Aplinkybė, kad atsakovas buvo nuolatinis Lietuvos Respublikos gyventojas, buvo ieškovės ieškinio pagrindas. Atsakovas dėl šios aplinkybės neteikė jokių įrodymų, kurie patvirtintų nesutikimą, nors buvo atstovaujamas profesionalių teisininkų. Atsakovas turėjo būti išlaikęs vairavimo egzaminą tam, kad eismo įvykio metu būtų laikomas turinčiu teisę Lietuvos Respublikoje vairuoti B kategorijos transporto priemonę. Asmenys (užsieniečiai), turintys trečiųjų šalių išduotą vairuotojo pažymėjimą, Lietuvos Respublikoje transporto priemonių vairuoti negali, kai nustatoma, kad toks asmuo Lietuvos Respublikoje gyvena daugiau kaip 185 dienas per metus; po šio termino asmuo (užsienietis), turintis ne ES ar EEE šalyje išduotą pažymėjimą ir vairuojantis transporto priemonę bei ketinantis ir toliau vairuoti transporto priemones Lietuvos Respublikos teritorijoje, privalo šį pažymėjimą pasikeisti į Lietuvos Respublikos vairuotojo pažymėjimą (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2019 m. vasario 12 d. nutartis administracinėje byloje Nr. 2AT-2-719/2019).

18.4. Teisės aktai, keičiant trečiojoje šalyje išduotą vairuotojo pažymėjimą, įtvirtina pareigą išlaikyti vairavimo teorijos ir praktikos egzaminus, o tai leidžia daryti išvadą, kad asmuo turi įgyti kvalifikaciją vairuoti tam tikros rūšies transporto priemonę Lietuvos Respublikoje, kur asmuo ketina nuolatos vairuoti transporto priemonę, o ne tik formaliai pakeisti vieną dokumentą kitu.

konstatuoja:

IV. Kasacinio teismo argumentai ir išaiškinimai

Dėl asmens, turinčio trečiojoje šalyje išduotą vairuotojo pažymėjimą, teisės vairuoti transporto priemonę Lietuvos Respublikoje

19. Nagrinėjamoje kasacinėje byloje keliamas klausimas dėl užsienio valstybėje, ne Europos Sąjungos valstybėje narėje ar Europos ekonominės erdvės valstybėje, išduotą vairuotojo pažymėjimą turinčio asmens teisės vairuoti transporto priemonę Lietuvos Respublikoje kriterijų, kuriuos jis turi atitikti tam, kad jam būtų taikomas nacionalinėje teisėje įtvirtintas reikalavimas įgyti teisę vairuoti.
20. Ieškovė reikė reikalavimą priteisti iš atsakovo draudimo išmoką regreso tvarka, vadovaudamasi TPVCAPDĮ 22 straipsnio 1 dalies 3 punkte nustatyto pagrindu, įrodinėdama, kad atsakovas neturėjo teisės vairuoti transporto priemonę Lietuvos Respublikoje. Atsakovas savo atskirtimus grindė tuo, kad turėjo teisėtą pagrindą vairuoti transporto priemonę, t. y. turėjo Turkijos Respublikoje išduotą vairuotojo pažymėjimą, o ieškovės nurodoma aplinkybė, jog atsakovas Lietuvos Respublikoje gyveno daugiau nei 185 dienas per kalendorinius metus, taigi laikytinas nuolatinis gyventojas, nepanaikina atsakovo žinių bei gebėjimo vairuoti.
21. Eismo saugumo automobilių keliais Lietuvos Respublikoje teisinius pagrindus, valstybės ir savivaldybių institucijų ir įstaigų pareigas įgyvendinant saugaus eismo politiką, pagrindines eismo dalyvių, transporto priemonių savininkų ir valdytojų, kompetentingų pareigūnų teises ir pareigas nustato Saugaus eismo įstatymas (įstatymo 1 straipsnio 1 dalis). Šiame įstatyme įtvirtintas draudimas vairuoti motorinę transporto priemonę asmenims, neturintiems šios teisės (13 straipsnio 1 dalis). Asmens teisę vairuoti transporto priemonę patvirtina teisės aktuose nustatyta tvarka išduotas vairuotojo pažymėjimas (2 straipsnio 93 punktas). Motorinės transporto priemonės vairuotojo pažymėjimo išdavimo tvarką, užtikrindama eismo saugumą, nustato Vidaus reikalų ministerija, suderinusi su Susisiekimo ministerija (10 straipsnio 5 dalies 5 punktas). Vairuotojo pažymėjimai išduodami asmenims, kurių sveikatos būklė tinkama vairuoti tam tikros kategorijos motorinę transporto priemonę, mokantiems Kelių eismo taisykles, išmanantiems kitus teisės aktus, reglamentuojančius kelių eismą, mokantiems vairuoti ir nustatyta tvarka išlaikiusiems vairavimo egzaminą (žr. Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministro 2008 m. rugsėjo 10 d. įsakymu Nr. 1V-328 patvirtintų Motorinių transporto priemonių vairuotojo pažymėjimų išdavimo taisyklių 3 punktą).
22. Pagal Saugaus eismo įstatymo 13 straipsnio 9 dalį Lietuvos Respublikoje išduoto vairuotojo pažymėjimo nereikia turėti asmenims, turintiems Europos Sąjungos valstybėse narėse ir Europos laisvosios prekybos asociacijos šalyse išduotus galiojančius vairuotojo pažymėjimus. 1926 metų Paryžiaus konvencijos dėl automobilių eismo, 1949 metų Ženevos konvencijos dėl kelių eismo ir 1968 metų Vienos konvencijos dėl kelių eismo reikalavimus atitinkantys nacionaliniai ir tarptautiniai vairuotojo pažymėjimai Lietuvos Respublikoje galioja, jeigu jų turėtojas nėra nuolatinis Lietuvos Respublikos gyventojas.
23. Vairuotojo pažymėjimų išdavimo taisyklių 40 punkte įtvirtinta, kad pareiškėjo, turinčio nacionalinį vairuotojo pažymėjimą, išduotą ne ES ar EEE priklausančioje valstybėje (trečioji šalis), kurio nuolatinė gyvenamoji vieta yra Lietuvos Respublikoje, vairuotojo pažymėjimas keičiamas į Lietuvos Respublikos vairuotojo pažymėjimą, teisės aktų nustatyta tvarka išlaikius vairavimo egzaminą. Vairavimo egzaminą laikyti nereikalaujama, jei visos, keičiamame nacionaliniame vairuotojo pažymėjime nurodytos, motorinių transporto priemonių kategorijos buvo įgytos ES ar EEE valstybėje, taip pat jei nacionalinis vairuotojo pažymėjimas išduotas valstybės, keičiančios Lietuvos Respublikos vairuotojo pažymėjimus abipusio susitarimo sąlygomis ir kitais tarptautinėse sutartyse ar ES teisės aktuose nustatytais atvejais.
24. Vairuotojo pažymėjimų išdavimo taisyklių 2.4 punkte pateikta nuolatinės gyvenamosios vietos apibrėžtis – tai pareiškėjo gyvenamoji vieta, kurioje jis paprastai gyvena bent 185 dienas kiekvienais kalendoriniais metais dėl asmeninių ir darbo ryšių arba, jeigu jis darbo ryšių neturi, tik dėl asmeninių ryšių, kurie artimai sieja pareiškėją su vieta, kurioje jis gyvena; pareiškėjo, kurio darbo ir asmeniniai ryšiai yra skirtingose vietose ir kuris dėl to skirtingose vietose, esančiose dviejose ar daugiau valstybių, pakaitomis gyvena, gyvenamoji vieta laikoma jo asmeninių ryšių vieta tik tada, jei pareiškėjas čia nuolat sugrįžta; mokyklos ar universiteto lankymas nereikia nuolatinės gyvenamosios vietos pakeitimo.
25. Ši apibrėžtis koreliuoja su [CK 2.12 straipsnio](#) 1 dalyje nustatyta nuolatinės gyvenamosios vietos sąvoka – fizinio asmens nuolatinė gyvenamoji vieta, reiškianti asmens teisinį santykį su valstybe ar jos teritorijos dalimi, yra toje valstybėje ar jos teritorijos dalyje, kurioje jis nuolat ar daugiausia gyvena, laikydamas tą valstybę ar jos teritorijos dalį savo asmeninių, socialinių ir ekonominių interesų buvimo vieta. Pagal šio straipsnio 2 dalį fizinis asmuo pripažįstamas turinčiu nuolatinę gyvenamąją vietą Lietuvos Respublikoje, jeigu jis Lietuvos Respublikoje savo valia įkuria ir išlaiko savo vienintelę arba pagrindinę gyvenamąją vietą, ketindamas čia įkurti ir išlaikyti savo asmeninių, socialinių ir ekonominių interesų centrą. Šis ketinimas gali būti išreikštas, be kita ko, asmeniui faktiškai būnant Lietuvos Respublikoje, taip pat nustačius asmeninius ar verslo ryšius tarp jo ir Lietuvos Respublikos asmenų arba remiantis kitais kriterijais.
26. Asmens gyvenamoji vieta ir nuolatinė gyvenamoji vieta – tai skirtingos sąvokos. Fizinio asmens gyvenamąją vietą laikoma vieta, kurioje jis faktiškai dažniausiai gyvena ([CK 2.16 straipsnio](#) 1 dalis). Gyvenamosios vietos nustatymo kriterijai įtvirtinti [CK 2.17](#) straipsnyje. Nustatant fizinio asmens gyvenamąją vietą, atsižvelgiama į asmens faktinio gyvenimo toje vietoje trukmę ir tęstinumą, duomenis apie asmens gyvenamąją vietą viešuosiuose registruose, taip pat į paties asmens viešus pareiškimus apie savo gyvenamąją vietą (nurodyto straipsnio 1 dalis). Jeigu fizinio asmens gyvenamoji vieta nežinoma arba ją nustatyti neįmanoma, tokio asmens gyvenamąją vietą laikoma paskutinė žinoma jo gyvenamoji vieta (2 dalis).
27. Tuo tarpu nuolatinė gyvenamoji vieta identifikuojama pagal [CK 2.12](#) straipsnyje nustatytus kriterijus ir tik tuo atveju, jei pagal šiuos kriterijus nuolatinė gyvenamoji vieta negali būti nustatyta, laikoma, kad tokio asmens nuolatinė gyvenamoji vieta yra jo gyvenamoji vieta ([CK 2.16](#) straipsnio 3 dalis). Jeigu asmuo faktiškai gyvena keliose vietose, tai vieta, su kuria asmuo yra labiausiai susijęs (kur yra asmens turtas ar didžioji turto dalis, kur yra jo darbo vieta arba kur jis gyvena ilgiausiai), laikoma jo pagrindine gyvenamąją vietą. Tokiu atveju, nustatant asmens nuolatinę gyvenamąją vietą, atsižvelgiama į tai, kur yra jo pagrindinė gyvenamoji vieta ([CK 2.16 straipsnio](#) 2 dalis).
28. Apibendrinama pirmiau nurodytą teisinį reguliavimą, susijusį su teisės vairuoti įgijimu ir ne Lietuvos Respublikoje įgijusio teisę vairuoti transporto priemonę asmens teise vairuoti transporto priemonę Lietuvos Respublikoje, teisėjų kolegija pažymi, kad esminis jo tikslas – užtikrinti saugų eismą Lietuvos Respublikoje. Šiam tikslui įgyvendinti teisės aktuose nustatyti reikalavimai, kuriuos atitinkantis asmuo įgyja teisę vairuoti transporto priemonę Lietuvos Respublikoje (patikrinus žinias, įgūdžius, sveikatos būklę), jam išduodamas šią teisę patvirtinantis dokumentas – vairuotojo pažymėjimas. Kai teisė vairuoti transporto priemonę asmeniui yra suteikta ir vairuotojo pažymėjimas išduotas užsienio valstybėje, nacionalinis teisinis reguliavimas diferencijuoja tokio asmens teises ir pareigas, priklausomai nuo to, ar tai ES, EEE valstybė, ar trečioji šalis (žr. šios nutarties 22, 23 punktus). Jei asmeniui aptariama teisė suteikta ir pažymėjimas išduotas trečiojoje šalyje, sprendžiant dėl teisės vairuoti transporto priemonę Lietuvos Respublikoje turėjimo, teisiskai reikšminga tampa aplinkybė, ar toks asmuo netapo nuolatinis gyventojas Lietuvos Respublikoje. Pagal nacionaliniuose teisės aktuose įtvirtintus kriterijus nustačius, kad asmuo patenka būtent į nuolatinę

gyvenamąją vietą Lietuvos Respublikoje turinčių asmenų kategoriją ir toks asmuo, praėjus pereinamajam 185 dienų laikotarpiui, siekia toliau teisėtai vairuoti transporto priemonę šioje (nuolatinės gyvenamosios vietos) valstybėje, jis turi laikytis reikalavimo pasikeisti vairuotojo pažymėjimą į Lietuvos Respublikos vairuotojo pažymėjimą, teisės aktų nustatyta tvarka išlaikęs vairavimo egzaminą (išskyrus šios nutarties 23 punkte nurodytas išimtis). Tokiu būdu, įgyvendinant tikslą užtikrinti eismo saugumą, yra patikrinama (kontroliuojama), ar siekiantis vairuoti transporto priemonę Lietuvos Respublikoje asmuo atitinka nustatytus nacionalinius reikalavimus (turi reikalingas teorines žinias, praktinius transporto priemonės vairavimo įgūdžius ir gebėjimus). Kitaip tariant, asmuo, kuriam laikinai (185 dienas) pagal teisinį reguliavimą buvo leidžiama vairuoti transporto priemonę Lietuvos Respublikoje, tapęs nuolatiniu Lietuvos Respublikos gyventoju, netenka tokios laikinos teisės (teisės vairuoti transporto priemonę Lietuvos Respublikoje) ir, norėdamas toliau šioje valstybėje teisėtai vairuoti transporto priemonę, turi pareigą tokią teisę įgyti, išlaikydamas vairavimo egzaminą, bei gauti šią teisę patvirtinančią Lietuvos Respublikoje išduotą vairuotojo pažymėjimą.

29. Šią bylą nagrinėję teismai nustatė ir šalys šių aplinkybių neginčija, kad atsakovas eismo įvykio metu gyveno Lietuvos Respublikoje, turėjo Turkijos Respublikoje, t. y. ne ES ar EEE priklausančioje valstybėje, išduotą vairuotojo pažymėjimą. Nėra duomenų apie Vairuotojo pažymėjimų išdavimo taisyklių 40 punkte nurodytas išimtis, t. y. kad atsakovo vairuotojo pažymėjime nurodytos motorinių transporto priemonių kategorijos buvo įgytos ES ar EEE valstybėje, taip pat atsakovo vairuotojo pažymėjimas nėra išduotas valstybės, keičiančios Lietuvos Respublikos vairuotojo pažymėjimus abipusio susitarimo sąlygomis ir kitais tarptautinėse sutartyse ar ES teisės aktuose nustatytais atvejais. Atsakovas nebuvo išlaikęs vairavimo egzaminą Lietuvos Respublikoje, neturėjo Lietuvos Respublikoje išduoto vairuotojo pažymėjimą.
30. Šalių ginčas kilo dėl to, ar atsakovas turėjo teisę vairuoti transporto priemonę Lietuvos Respublikoje. Taigi, atsižvelgiant į pirmiau šioje nutartyje pateiktus išaiškinimus ir teismų nustatytas faktines aplinkybes (nurodytas 29 punkte), nagrinėjamos bylos atveju teisiškai reikšminga ir lemiančia bylos baigtį laikytina aplinkybė, ar eismo įvykio metu atsakovo nuolatinė gyvenamoji vieta buvo Lietuvos Respublikoje, kartu – ar jis turėjo pareigą įgyti teisę vairuoti transporto priemonę Lietuvos Respublikoje, tuo tikslu išlaikyti vairavimo egzaminą ir pasikeisti vairuotojo pažymėjimą.
31. Pirmosios ir apeliacinės instancijos teismai, nors dėl bylos baigties nusprendė skirtingai, padarė vienodą išvadą, kad atsakovo nuolatinė gyvenamoji vieta buvo Lietuvos Respublikoje. Šią išvadą teismai motyvavo tuo, kad atsakovas nuo 2017 m. rugsėjo 1 d. gyvena Lietuvos Respublikoje, deklaruoja čia savo gyvenamąją vietą, jam kasmet išduodami leidimai laikinai gyventi Lietuvos Respublikoje. Apeliacinės instancijos teismas papildomai nurodė, kad byloje nėra duomenų, kurie patvirtintų atsakovo išvykimą iš Lietuvos Respublikos po 2017 m. rugsėjo 1 d., išvykimo trukmę.
32. Atsakovas kasaciniame skunde argumentuoja, kad apeliacinės instancijos teismas nepagrįstai, netinkamai taikydamas Saugaus eismo įstatymo 13 straipsnio 9 dalį, Vairuotojo pažymėjimų išdavimo taisyklių 2.4, 40 punktus, [CK 2.12 straipsnio](#) 1 dalį, be pagrindo sureikšminęs leidimų atsakovui išdavimo (juolab kad leidimai išduoti būtent laikinai gyventi Lietuvos Respublikoje), gyvenamosios vietos deklaravimo aplinkybes, jį laikė nuolatiniu Lietuvos Respublikos gyventoju ir atitinkamai konstatavo, kad atsakovas eismo įvykio metu neturėjo teisės vairuoti transporto priemonę (nepagrįstai taikė TPVCPDĮ 22 straipsnio 1 dalies 3 punktą). Atsakovas įsitikinęs, kad pagal pirmiau nurodytose normose įtvirtintą reguliavimą jis neturėjo pareigos išlaikyti vairuotojo egzaminą ir pasikeisti vairuotojo pažymėjimą, nes jam Turkijos Respublikoje išduotas vairuotojo pažymėjimas galiojo, kadangi atsakovas į Lietuvos Respubliką atvyko studijuoti ir eismo įvykio metu buvo Vilniaus Gedimino technikos universiteto studentas. Taigi atsakovas nelaikytinas nuolatiniu Lietuvos Respublikos gyventoju teisės vairuoti transporto priemones turėjimo prasme.
33. Ieškovė atsiliepime į kasacinį skundą, be teismų nurodytų aplinkybių, akcentuoja, kad atsakovas eismo įvykio metu Lietuvos Respublikoje turėjo darbą ir registruotino turto (transporto priemonę), o atvykimo tikslą – studijuoti – patvirtinančių įrodymų atsakovas nepateikė.
34. Teisėjų kolegija konstatuoja, kad apeliacinės instancijos teismas nepagrįstai išvadą, jog atsakovo nuolatinė gyvenamoji vieta eismo įvykio metu buvo Lietuvos Respublikoje, grindė iš esmės vien kriterijais – faktine gyvenimo Lietuvos Respublikoje trukme, tęstinumu, viešųjų registrų duomenimis apie deklaruotą gyvenamąją vietą, kurie taikytini nustatant asmens gyvenamąją vietą, tačiau nepakankami nuolatinei gyvenamajai vietai nustatyti. Minėta, kad asmens gyvenamoji vieta ir nuolatinė gyvenamoji vieta – tai skirtingos sąvokos. Nuolatinė gyvenamoji vieta identifikuojama pagal [CK 2.12](#) straipsnyje nustatytus kriterijus.
35. Kasacinis teismas, aiškindamas [CK 2.12](#) straipsnį, yra pažymėjęs, kad asmens nuolatinė gyvenamoji vieta visų pirma parodo asmens santykį su tam tikra valstybe, kurią jis laiko savo asmeninių, socialinių, ekonominių ir kitų interesų centru. Taigi nustatant asmens nuolatinę gyvenamąją vietą yra svarbūs objektyvūs (trukmė, regularumas, gyvenimo sąlygos, nuolatinis darbas, namai ir pan.) ir subjektyvūs (persikėlimo priežastys, ketinimai įsikurti, ryšys su valstybe) veiksniai. Nuolatinė gyvenamoji vieta turi būti suprantama kaip vieta, kurioje asmuo įsikūrė ketindamas pasilikti. Šis ketinimas turi būti besitęsiantis, nuolatinis, siekiant sukurti toje vietoje savo interesų centrą. Būtent stabilų ryšių susiformavimas, tam tikras integravimosi į konkrečią aplinką laipsnis ir lemia nuolatinės gyvenamosios vietos atsiradimą. Kiekvienu atveju individualiai, vertindamas byloje surinktus įrodymus, teismas turi nustatyti, ar asmuo konkrečioje valstybėje yra tik laikinai, reziduoją, ar ten kuria savo interesų centrą (žr. Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2016 m. spalio 20 d. nutarties civilinėje byloje Nr. 3K-3-426/2016 22 punktą ir jame nurodytą kasacinio teismo praktiką).
36. Apeliacinės instancijos teismas netyrė ir nevertino pirmiau nurodytų aplinkybių dėl atsakovo santykio su valstybe pobūdžio, t. y. ar atsakovas Lietuvos Respubliką laiko savo interesų (kokių būtent) centru (ar siekia to), Lietuvos Respublikoje įsikūrė laikinai ar ketindamas pasilikti, kokie veiksniai tai patvirtina. Teismas skundžiamame sprendime nepasisakė nei dėl ieškovės nurodotos aplinkybės, kad atsakovas turėjo darbą Lietuvos Respublikoje, nei dėl atsakovo akcentuotos aplinkybės, jog jis eismo įvykio metu buvo studentas.
37. Atsakovas kasaciniame skunde nepagrįstai teigia, kad vien faktas, jei toks teismo būtų nustatytas, jog eismo įvykio metu atsakovas studijavo Lietuvos Respublikoje, suponuoja, kad, remiantis teisiniu reguliavimu, jis nelaikytinas nuolatiniu Lietuvos Respublikos gyventoju teisės vairuoti transporto priemones prasme, taigi neturėjo pareigos išlaikyti vairuotojo egzaminą ir pasikeisti vairuotojo pažymėjimą.
38. Teisėjų kolegija pažymi, kad aplinkybė, jog eismo įvykio metu atsakovas, kaip jis pats nurodo, buvo Vilniaus Gedimino technikos

universiteto studentas, turi būti įrodinėjama ne vien teiginiais, tačiau ir tai pagrindžiančiais universiteto išduotais dokumentais. Taip pat teisėjų kolegija nurodo, kad Vairuotojo pažymėjimų išdavimo taisyklių nuostata, pagal kurią mokyklos ar universiteto lankymas nereiškia nuolatinės gyvenamosios vietos pakeitimo (žr. šios nutarties 24 punktą), negali būti aiškinama atsietai nuo teisės aktų nuostatų, reglamentuojančių nuolatinės gyvenamosios vietos nustatymo kriterijus. Vien studijų faktas savaime nepagrindžia ir nepaneigia aplinkybės dėl nuolatinės gyvenamosios vietos, turi būti vertinama objektyvių ir subjektyvių veiksnių visuma. Nustačius, kad praėjus pereinamajam laikotarpiui, kuriuo valstybė leidžia asmeniui laikinai vairuoti transporto priemonę Lietuvos Respublikoje, asmuo toliau studijuoja, studijos yra esminis tokio asmens tikslas ir baigęs studijas asmuo neturi tikslo pasilikti Lietuvos Respublikoje, nekuria (nesiekia kurti) čia savo interesų centro (asmeninių ir (ar) darbo ryšių), jis nelaikytinas nuolatiniu Lietuvos Respublikos gyventoju, kuriam būtų taikomas reikalavimas, pasibaigus 185 dienų terminui ir tęsiant studijas, įgyti teisę vairuoti Lietuvos Respublikoje. Toks asmuo turi teisę, o ne pareigą pasikeisti vairuotojo pažymėjimą, jam nereikia laikyti vairavimo egzamino (žr. Vairuotojo pažymėjimų išdavimo taisyklių 7.7, 14 punktus). Ir priešingai, jei aplinkybės suponuoja pagrindą konstatuoti, kad asmuo nėra vien tik studentas, tačiau jį su valstybe sieja pirmiau aptartas ne laikino pobūdžio santykis ir toks asmuo gyvena Lietuvos Respublikoje ilgiau nei 185 dienas, jis pripažintinas turinčiu nuolatinę gyvenamąją vietą Lietuvos Respublikoje. Taigi, siekdamas toliau teisėtai vairuoti transporto priemonę Lietuvos Respublikoje, toks asmuo turi vykdyti valstybės nustatytus reikalavimus – išlaikęs vairavimo egzaminą įgyti teisę vairuoti tam, kad jam Lietuvos Respublikoje būtų išduotas vairuotojo pažymėjimas.

39. Teisėjų kolegija konstatuoja, kad apeliacinės instancijos teismas netinkamai taikė teisės normas, reglamentuojančias asmens nuolatinę gyvenamąją vietą teisės vairuoti transporto priemonę Lietuvos Respublikoje kontekste, išvada, kad atsakovo nuolatinė gyvenamoji vieta yra Lietuvos Respublikoje, padarė neištyręs ir neįvertinęs teisiškai reikšmingų atsakovo santykio su valstybe pobūdį patvirtinančių aplinkybių. Dėl nurodytų pažeidimų galėjo būti neteisingai išspręsta byla (t. y. be pagrindo konstatuota, kad atsakovas neturėjo teisės vairuoti transporto priemonę Lietuvos Respublikoje, nes neįvykdė teisės aktuose nustatytos pareigos, ir dėl to egzistuoja TPVCAPDĮ 22 straipsnio 1 dalies 3 punkte nustatytas pagrindas ieškovės ieškinį tenkinti), todėl teisėjų kolegija nusprendžia panaikinti skundžiamą sprendimą ir perduoti bylą iš naujo nagrinėti apeliacinės instancijos teismui ([CPK 359 straipsnio](#) 1 dalies 5 punktas).

Dėl procesinio pažeidimo

40. Atsakovas kasaciniame skunde argumentuoja, kad teismai pažeidė jo teisę į teisingą teismo procesą, nes visus dokumentus apeliacijos procese siuntė vien atsakovo atstovui advokato padėjėjui V. Poplovichinui, o atsakovo neinformavo apie vykstantį procesą, nesuteikė galimybės pasisakyti.
41. Teisėjų kolegija nurodo, kad šie argumentai, atsižvelgiant į kasacinės bylos procesinę baigtį (byla grąžinama apeliacinės instancijos teismui nagrinėti iš naujo), neturi teisinės reikšmės, todėl plačiau dėl jų nepasisako, tik pažymi, jog bylos duomenys neteikia pagrindo daryti išvadą, kad buvo padarytas esminis proceso teisės normų pažeidimas ([CPK 346 straipsnio](#) 2 dalies 1 punktas). Atstovavimo sutartis atsakovo buvo sudaryta ne vien su advokato padėjėju, bet ir su advokate V. Gulbiniene. Skirtingai nei kasaciniame skunde nurodytos civilinės bylos Nr. e3K-351-695/2019, nagrinėjamos bylos atveju sutartyje nenustatyta, kad teisė atstovauti suteikiama tik pirmosios instancijose teisme. Nagrinėjamoje byloje nėra duomenų, kurie patvirtintų, jog atstovavimo sutartis buvo nutraukta ar laikoma nutrūkusia (sutarties 5 straipsnio 2, 3 punktai). Taigi procesinius dokumentus (apeliacinio proceso), adresuotus atsakovui, teismas iš esmės galėjo siųsti per elektroninių paslaugų portalą advokato padėjėjui, kuris atstovavo atsakovui bylą nagrinėjant pirmosios instancijos teisme.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

42. Kasaciniam teismui perdavus bylą iš naujo nagrinėti apeliacinės instancijos teismui, bylinėjimosi išlaidų paskirstymo klausimas paliktinas spręsti šiam teismui ([CPK 93 straipsnis](#)).

Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegija, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekso 359 straipsnio 1 dalies 5 punktu, 362 straipsnio 1 dalimi,

n u t a r i a :

Vilniaus apygardos teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2021 m. birželio 15 d. sprendimą panaikinti ir perduoti bylą iš naujo nagrinėti Vilniaus apygardos teismui.

Ši Lietuvos Aukščiausiojo Teismo nutartis yra galutinė, neskundžiama ir įsiteisėja nuo priėmimo dienos.

Teisėjai

Danguolė Bublienė

Algirdas Taminskas

Dalia Vasarienė